ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΣ Ε 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 39

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Β΄.

Εἰς προηγούμενον ἡμῶν ἄρθρον ἀπεδείξαμεν ὅτι, παρ' ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν περὶ «κρίσεως» ἐν γένει ἀνὰ τὸν κόσμον μεταπολεμικῆς, «κρίσις» ὑφ' οἵαν σημασίαν ἐχρησιμοποιήθη ἡ λέξις οὐδαμοῦ ὑπάρχει πλὴν τῆς Ρωσσίας. Κατ' ἀκολουθίαν, οὐδὲ περὶ «ἑλληνικῆς κρίσεως» εἶνε δυνατὸν νὰ γίνεται κατ' ἀκριβολογίαν λόγος. Ἂν ἐξαιρέσωμεν τὰ ὀλίγα ὀψιγενῆ ἐν Ἑλλάδι μυκητάρια, τὰ ὁποῖα, ἐμποτιζόμενα ὑπὸ τῆς ἀφθόνου ἀπὸ Ρωσίας χρυσῆς νοτίδος, λαλοῦσι καὶ γράφουσι κορδακιζόμενα περὶ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ καὶ θρησκειῶν καὶ περὶ διαφόρων ἄλλων ὡς πανδαήμονες ἀφελῶς κακοποιοῦντες πρὸ τῶν ἀμαθῶν τὴν ἐπιστήμην, ἡ καταπληκτικὴ πλειονότης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ἔχουσα ἰσόρροπον τὴν ὑπόστασιν καὶ ἄγευστος τῶν ἀπὸ τῆς Γ΄. Διεθνοῦς χρυσῶν γλυκασμῶν, ἔχεται στερρῶς τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν, αἵτινες ἀπ' αἰώνων ρυθμίζουσι τὴν πολυμερῆ ζωὴν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν οὐ μόνον τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ μὴ χριστιανικοῦ.

Τὸ φαινόμενον,—τὸ παγκόσμιον, καὶ οὐχὶ εἰδικῶς ἑλληνικὸν φαινόμενον—,τὸ ὁποῖον ἐχαρακτηρίσθη ὡς «κρίσις» μετὰ τὸν πόλεμον, καὶ μάλιστα «κρίσις ἑλληνική», εἶνε ἡ ἀνατροπὴ ὄχι ἀξιῶν, ἀλλὰ ὅρων τινῶν τῆς προπολεμικῆς ζωῆς, ἥτις ἐνεφάνισε τὸν μεταπολεμικὸν κόσμον ἄντικρυς σχεδὸν διάφορον τοῦ προπολεμικοῦ. Τῆς ἀνατροπῆς ταύτης γενεσιουργὸς αἰτία ὑπῆρξεν ὁ παγκόσμιος πόλεμος. Ἡ δ' ἀνατροπὴ αὕτη δύναται μονολεκτικῶς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «χυδαιοκρατία».

Ὁ τελευταῖος δῆλα δὴ παγκόσμιος πόλεμος δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἕνα τρομερὸν βιαιότατον τυφῶνα, ὅστις ἀνεμόχλευσεν ἐκ βάθρων ἐν συνταρακτικωτάτῃ τρικυμίᾳ τὸν ὁπωσδήποτε γαλήνιον τέως ὠκεανὸν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ τυφὼν οὗτος ὁ πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος ἐσόβησεν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα ἔτη ἀκατάσχετος καὶ ἀδιάκοπος, ἑπόμενον δ' ἦτο νὰ ἀνωθήσῃ ἐκ τοῦ πυθμένος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πᾶσαν ἰλὺν καὶ σαπρίαν τῆς ὑποστάθμης, τὰ «κατακαθίσματα», τὰ ὁποῖα ἐν εἰρήνῃ καὶ γαλήνῃ, ἤτοι καλῶς ἐχόντων τῶν πραγμάτων, περιωρίζοντο εἰς τοῦ βυθοῦ τὸ σκότος ὡς εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν εἰς αὐτὰ ἀφάνειαν. Ἀνῆλθε λοιπὸν ὁ βόρβορος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐθόλωσε τὴν τέως διαύγειαν, συνεπενεγκὼν τὴν συμπάρεδρον αὐτῷ ἀγροικίαν, βαναυσότητα καὶ χυδαιότητα, εἰς τρόπον ὥστε ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς κοινωνίας τῆς τε διαρκοῦντος τοῦ πολέμου καὶ τῆς μεταπολεμικῆς νὰ προσκομίζῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς εἰς πάσας τὰς βιωτικὰς ἐκδηλώσεις χυδαιοκρατίας. Ἀπέκτησαν δύναμιν οἱ χυδαῖοι, τοῦ παντοδυνάμου χρυσοῦ περιελθόντος, εἴτε διὰ τοῦ λεγομένου «αὐτομάτου πολιτισμοῦ», εἴτε διὰ τῆς συναναπτυχθείσης σπουδῆς πρὸς ἐκβιασμὸν τοῦ ταχέως αὐτοπλουτισμοῦ, εἰς τῶν ἀγροίκων τὰς χεῖρας. ***Ἐπεκράτησεν ἡ ὕλη***·—ὁ ἄνθρωπος ὀπισθοδρόμησε πρὸς τὴν ἀγροικίαν καὶ χυδαιότητα.

Ἡ χυδαιοκρατία αὕτη ἐξεδηλώθη εἰς πᾶσαν τῆς ζωῆς ἔκφανσιν, κατεβλήθη δὲ προσπάθεια νὰ εὑρεθῇ καὶ δικαίωσις αὐτῆς εἴτε ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης εἴτε καὶ ἀπὸ τῆς τέχνης. Ὁ μέθυσος ρακένδυτος καὶ ἀνέστιος προλετάριος εὑρέθη αἴφνης καὶ ἀπροσδοκήτως—χάρις εἰς τὸ μαρξιστικὸν κήρυγμα καὶ πείραμα—ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἐπιφανείας, μετ' ἀξιώσεων μάλιστα νὰ καταστῇ αὐτὸς κυβερνήτης καὶ ἄρχων· τὰ παντοπωλεῖα, τὰ κρεωπωλεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ καθ' ὅλου καταστήματα ἡμιλλήθησαν νὰ περιποιηθῶσι τὰς ἀγροίκους ὀρέξεις πελατείας τέως ἀγνώστου· ἡ εὐγενὴς μουσική, ἀκατάληπτος ἀποβᾶσα δι' ὦτα νοοῦντα μόνον τοὺς κρότους καὶ τοὺς θορύβους μαγειρικῶν καὶ χυδαιοχρήστων δοχείων, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν τυμπανοκρουσίαν καὶ τοὺς κροταλισμοὺς τῆς μουσικῆς τῶν ἀγρίων· τὸν εὔχαριν χορὸν τῆς λεπτῆς τέχνης τῶν λεπτῶν συναισθημάτων ἀντικατέστησαν τὰ ἀναιδῆ σαρκικὰ συμπλέγματα καὶ τὰ γελοῖα πηδήματα κωμικωτάτων ὀρχήσεων· ἡ γυνή, πρώτην σήμερον φορὰν ἀπὸ καταβολῆς τοῦ πρώτου ἀνθρωπίνου ζεύγους, καρεῖσα ἀνδροπρεπῶς, ἐζήλωσε τοιαύτην κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς ἐμφανίσεις ἀνδροποίησιν , ὥστε ν' ἀπομείνῃ μύθου ἀνάμνησις τὸ ποτὲ λεγόμενον περὶ συμφυοῦς δῆθεν τῇ γυναικείᾳ φύσει σεμνότητος· συλλήβδην δ' ὅ,τι βάναυσον, χυδαῖον καὶ ἀνάγωγον ὑπεισδῦσαν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ θολῶσαν τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ἐνεφάνισε τὸ μεταπολεμικὸν κοινωνικὸν καθεστὼς ὑπὸ τοιαύτην μορφήν, ὥστε οὐχὶ καὶ ὅλως ἀδικαιολογήτως νὰ ἐμποιῇ τὴν ἐντύπωσιν τῆς «κρίσεως».

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΕΝΟΡΓΑΝΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΥΠΟ HANS DRIESCH

[Συντομωτάτη περίληψις ὑπὸ Σ. Μ. Καλλιάφα]

Ἡ θεωρία τοῦ ὑλισμοῦ εἶναι τόσον εὐρέως διαδεδομένη σήμερον ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλουμένων ἐπιστημόνων καὶ μεγάλου μέρους τῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἰσχυρότατα θέλει νὰ καταλέγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν διανοουμένων καὶ διὰ τοῦτο κατέχεται ὑπὸ τῆς ἐπιπολαιοτάτης, χάριν ἐπιδείξεως πνεύματος νεωτερίζοντος, ὁρμῆς πρὸς ἀποδοχὴν παντὸς εἴδους νεωτερισμοῦ, ὥστε ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἐκ πολλῶν τεκμηρίων εἰκάζομεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἱκανοὶ οἵτινες ἀνομολογοῦσι μὲν κατ' ἰδίαν ὅτι ὁ ὑλισμὸς εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀντιρρήσεως θεωρία, ὅτι εἶναι θεωρία σύγχρονος, ἀπολύτως ἐπιστημονική, ἀναγκάζονται δ' ὅμως χάριν πορισμοῦ τῶν ἀναγκαίων εἰς τὸ ζῆν νὰ ἐμφανίζωνται κήρυκες τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι δεινῶς καταπολεμοῦνται ὑπὸ τοῦ ὑλισμοῦ. Ὅτι τοιοῦτοι κήρυκες οὐδὲν ἐπιτυχὲς πράττουν, ὅτι δὲ μᾶλλον βλάπτουν τὰς ἰδέας, ὑπὲρ ὧν δῆθεν ἀγωνίζονται, οὐδεμία εἰς τὸν ὀρθῶς κρίνοντα τὰ πράγματα δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία. Διότι μόνον πράξεις καὶ λόγοι ἐκ τῆς φύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκπηγάζοντες δύνανται τῷ ὄντι νὰ ἀσκήσουν ἐπιρροὴν ἀξίαν λόγου ἐπὶ τῶν λοιπῶν.

Κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους παρατηρεῖται βεβαίως καὶ παρ' ἡμῖν ἀσθενής τις κίνησις πρὸς κατάδειξιν τοῦ ἀναντιρρήτου γεγονότος, ὅτι ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν εἶναι ἐπιστημονικῶς ἀνθυλιστική, ἰδεοκρατική, καὶ ὅτι, ἂν πρὸ τριακονταετίας καὶ πλέον ὁ μὴ ὑλιστὴς ἠδύνατο νὰ θεωρῆται καθυστερημένος καὶ ἀσυγχρόνιστος, ὅλως τοὐναντίον σήμερον ἡ ὑποστήριξις θεωρίας τινὸς οἱασδήποτε ὑλιζούσης εἶναι τὸ λαμπρότατον τεκμήριον ἐλλείψεως παντὸς ἴχνους ἐπιστημονικότητος ἢ συγχρόνως τεκμήριον καὶ βίου ἄκρως διεφθαρμένου, λαμπρυνομένου διὰ δῆθεν ἐπιστημονικῆς θεωρίας συγχρονισμένης. Βιβλία ἀκολουθοῦντα τὴν θεωρίαν τοῦ ὑλισμοῦ ἐκδίδονται παρ' ἡμῖν κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἀρκετὰ πολλά, ἐνῷ ἐξ ἀντιθέτου βιβλία ἰδεοκρατικὰ συγχρονισμένα ἐλάχιστα, καίτοι, ὡς προείπομεν, ἡ τελευταία τριακονταετία παρήγαγε πανταχοῦ τῆς λοιπῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος μέγα πλῆθος θαυμασίων ἰδεολογικῶν συγγραμμάτων. Ὁ παρακολουθῶν δὲ τὴν πνευματικὴν κίνησιν ἐν γένει εὐθὺς ἀμέσως, ἂν ἁπλῶς φυλλομετρήσῃ τὰ παρ' ἡμῖν ἐκδιδόμενα βιβλία τοῦ ὑλισμοῦ, θέλει κατίδει ὅτι ἅπαντα ταῦτα (λ. χ. τὸ περὶ τῶν παλαιῶν θρησκειῶν καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἄρτι ἐκδοθὲν ἀνοητότατον καὶ ἀσυναρτητότατον σύμφυρμα ἀποσπασμάτων ἐκ πολλῶν καὶ ποικίλων πεπαλαιωμένων συγγραφέων, τὸ συρραφὲν ὑπό τινος τῶν αὐτοκαλουμένων τάχα νεωτεριστῶν) ἢ στηρίζονται ἐντελῶς ἐπὶ συγγραμμάτων συγγραφέντων ἀπὸ τοῦ 1850 περίπου μέχρι τοῦ 1900, ἢ εἶναι μεταφράσεις ἔργων τῆς ἐποχῆς ταύτης. Ὁλόκληρος ἡ περίοδος ἀπὸ τοῦ 1900—1927 ἀγνοεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῶν «νεωτεριστῶν»· ἀλλ' ὅμως ἡ περίοδος αὕτη ἀγνοεῖται καὶ ὑπὸ τῶν πλείστων πολεμίων τοῦ ὑλισμοῦ, οἱ ὁποῖοι ματαίως ἀγωνίζονται νὰ καταβάλλουν ἐπιστημονικῶς δι' ὅπλων τῷ ὄντι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπηρχαιωμένων ἀντίπαλον ἀναμφιβόλως διαθέτοντα ὅπλα οὐχὶ μὲν σύγχρονα πάντως ὅμως νεώτερα τῶν ὅπλων ἐκείνων.

Ἵνα δώσωμεν νύξεις τινὰς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν ἡμῶν τούτων καὶ ἵνα ἐνισχύσωμεν, κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς φθοροποιοῦ δυνάμεως τῶν δῆθεν νεωτερικῶν καὶ προοδευτικῶν δοξασιῶν τοῦ ὑλισμοῦ, καὶ νὰ ὑποδείξωμεν τὴν ὀρθὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ ἀκολουθοῦν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ, παραθέτομεν κατωτέρω συντομωτάτην περίληψιν ἑνὸς τῶν κυρίων συγγραμμάτων τοῦ H. Driesch (Χὰνς Δρὶς), ὁ ὁποῖος εἶναι εἷς τῶν συγχρόνων ζώντων μεγίστων τῆς βιολογίας καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀντιπροσώπων. Τὸ βιβλίον τοῦτο καλεῖται «Φιλοσοφία τῶν ἐνοργάνων ὄντων», ἐξεδόθη δὲ εἰς δευτέραν ἔκδοσιν τῷ 1921 καὶ σύγκειται ἐξ 608 σελ. σχ. 8ου μεγάλου.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μέρος μέχρι τῆς σελ. 390 περιέχει τὰ κυριώτατα διδάγματα τῆς ἀναλυτικῆς βιολογίας. Τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ σελ. 391 μέχρι τέλους περιέχει τὴν κυρίως φιλοσοφίαν τῶν ἐνοργάνων ὄντων, ὁποία προκύπτει αὐτὴ ἐκ τῆς βιολογίας, τῆς ὁποίας σήμερον ἡ κυριωτάτη μέθοδος εἶναι τὸ πείραμα.

Εἶναι ἀδύνατον εἰς ἡμᾶς ἐνταῦθα, ὡς προείπομεν, νὰ ἐκταθῶμεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ πλήρως ὁ ἀναγνώστης τὸ ζήτημα, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ σύγγραμμα τοῦτο. Μόνον μετάφρασις αὐτοῦ πλήρης θὰ κατώρθου τοῦτο καὶ θὰ **ἔπειθεν ἀπολύτως καὶ ἐντελῶς,** ὅτι ὁ Driesch τῷ ὄντι **ἀποδεικνύει** τὴν θεωρίαν τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τὴν μηχανικὴν θεωρίαν ἐν γένει ὅλως ἀβάσιμον, καὶ τὴν ὕπαρξιν ὄντων ἐπέκεινα τῆς ὕλης ἀναντίρρητον. Ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν κυριωτάτων πορισμάτων καὶ δὴ κατ' ἐξοχὴν τοῦ Β΄. μέρους. Περὶ δὲ τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ καθὼς καὶ ἄλλων τοιούτων ἔργων

στηριζομένων ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν συγχρόνων πορισμάτων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ συστήσωμεν εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν νὰ μεριμνήσῃ· διότι οὕτω θέλει δώσει εἰς χεῖρας τῶν ἐπιστημόνων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ παντὸς ἐν γένει θεολογοῦντος τὰ ἄριστα τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν ὅπλων κατὰ τῶν ἀσυγχρονίστων ἐπαισχύντων σημερινῶν μορφῶν τοῦ ὑλισμοῦ.

Ἀρχίζομεν τώρα τὴν περιληπτικὴν ἔκθεσιν τῶν ἰδεῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται εἰς τὸ προειρημένον ἔργον τοῦ Driesch, ἐκθέτοντες κατὰ πρῶτον τὴν κυριωτάτην πασῶν, τὴν περὶ τῆς ***ζωτικῆς ἀρχῆς.***

Α.

Περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς.

Ἡ θεωρία περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰς πᾶν ἐνόργανον ὄν, πλὴν τῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶναι γνωσταὶ ἐκ τῆς ἀνοργάνου φύσεως, δρᾷ καί τις ἰδιαίτερος ζωτικὸς μὴ ὑλικὸς παράγων.

Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἑρμηνευθοῦν ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ τῶν νόμων τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας, οἱ ὁποῖοι ἄρχουσιν ἀπολύτως μόνον ἐν τῇ ἀνοργάνῳ ὕλῃ· πρὸς ἑρμηνείαν τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ ἀναζητήσωμεν ὅλως ἰδιαιτέρους νόμους, διαφόρους τῶν ἐν τῇ ἀνοργάνῳ φύσει κρατούντων. Ἄμεσον δὲ ἐπακολούθημα τῆς θεωρίας ταύτης εἶναι ἡ πλήρης κατάρρευσις τοῦ ὑλισμοῦ.

Ἡ θεωρία αὕτη εἶναι παλαιά, ἀπὸ δὲ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος 19ου αἰῶνος, ὡς μὴ στηριζομένη εἰσέτι ἐπὶ γεγονότων ἐπιστημονικῶς ἀπηκριβωμένων, ἐθεωρεῖτο πεπλανημένη καὶ ἀπερρίπτετο ἄνευ πολλῶν συζητήσεων· ἀλλ' ὅμως καὶ παρὰ πολλοῖς τῶν ἀπορριπτόντων αὐτὴν ἐμφανίζεται αὕτη ***λανθανόντως*** πρὸς ἑρμηνείαν σημαντικῶν φαινομένων· τοιοῦτόν τι λ. χ. συμβαίνει περὶ τῷ Lotze.

Ἀλλ' ἡ θεωρία τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς εὗρεν ἀκλόνητον στήριγμα, ὅπερ δὲν εἶχε παλαιότερον, ἐν τῇ ***βιολογίᾳ***, ἀφ' ὅτου αὕτη ἀπὸ 40ετίας ἤρχισε νὰ γίνεται πειραματικὴ ἐπιστήμη. Δεινοὶ ἀντίπαλοι αὐτῆς κατ' ἀρχὰς ἐγένοντο βραδύτερον ἐνθουσιώδεις ὀπαδοί, ὅταν εἰσέδυσαν βαθέως εἰς τὰ βιολογικὰ ζητήματα, καὶ οὕτως ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ὑλισμοῦ ἢ καὶ ἰδεοκρατικῶν μηχανικῶν θεωριῶν, ὁποία λ. χ. εἶναι ἡ τῶν ὁσημέραι φθινόντων νεοκαντιανῶν, τοὺς ὁποίους, καθὼς ἔκ τινων τεκμηρίων συμπεραίνομεν, ἀκολουθοῦν τινες μὴ ὑλίζοντες τῶν παρ' ἡμῖν κοινωνιολογούντων. Τοιοῦτον παράδειγμα μεταστάσεως εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς κρίνομεν καλὸν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸ τοῦ νεαροῦ (ἡλικίας 45 ἐτῶν) φιλοσόφου E. Becher, ὅστις ὁμολογεῖ τῷ 1923 τὰ ἑξῆς: «Εἰς βιβλίον μου ἐκδοθὲν τῷ 1907 ὑπεστήριξα τὸν (μηχανικὸν) παραλληλισμὸν κατὰ τοῦ Driesch, ἀπορρίπτοντος αὐτόν.... Κατὰ δὲ τὸ ἑπόμενον ἔτος κατέδειξα, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τοῦ σώματος συμβιβάζεται μὲ τὸν νόμον περὶ διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας. Ἡ γνώμη μου δὲ αὕτη ἐξωβέλισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον σπουδαίαν ἀντίρρησιν κατὰ τῆς θεωρίας περὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως, ἐνῷ ἀντιθέτως αἱ ἀμφιβολίαι μου περὶ τοῦ κύρους τοῦ ψυχοφυσικοῦ παραλληλισμοῦ ἐγίνοντο βαθμηδὸν περισσότερον ἰσχυραί. Συγχρόνως κατέβλεπον ὁσημέραι ἐναργέστερον ἀδυναμίας τινὰς τῆς δαρβινείου θεωρίας περὶ ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν καὶ τὴν ἀτέλειαν τῆς αἰτιολογίας τῆς μηχανικῆς βιολογικῆς θεωρίας· οὕτω δὲ μαζὶ μὲ τὴν ἐκτίμησίν μου πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ἀμοιβαίας ἐπιδράσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ηὐξάνετο βαθμηδὸν καὶ ἡ ἐκτίμησίς μου πρὸς τὴν συγγενῆ μὲ τὴν θεωρίαν ἐκείνην θεωρίαν τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς».

Ἐρχόμεθα νῦν εἰς κύριόν τι ζήτημα, τὸ περὶ τῶν λόγων, ὧν ἕνεκα ὀφείλομεν νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς. Στηριζόμενος κυρίως ἐπὶ τῶν ***ἰδικῶν του πειραματικῶν*** ἐρευνῶν, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐρευνῶν καὶ ἄλλων, ὁ Driesch ***ἀποδεικνύει*** τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος, ὅτι ***ἡ ζωὴ διέπεται ὑπὸ ἰδίων νόμων***, ὅτι εἶναι ***αὐτόνομος*** καὶ ***δὲν κατέχεται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῶν νόμων τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας.*** Αἱ δὲ ἀποδείξεις αὗται τοῦ Driesch δὲν εἶναι ἄμεσοι, ***ἀλλ'*** ἔμμεσοι· ἀποδεικνύει δηλονότι ἀληθῆ τὴν θεωρίαν αὐτοῦ ἄγων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς βιολογίας, εἰς τὸ ἄτοπον τὴν ἐναντίαν θεωρίαν.

Ἄς εἴπωμεν λοιπὸν τινὰ περὶ τῶν ἀποδείξεων τούτων. Μετά τινας βραδύτερον λησμονηθείσας πειραματικὰς ἐρεύνας κατὰ τὸν 18 αἰῶνα τὸ πείραμα εἰσήχθη συστηματικῶς εἰς τὴν βιολογίαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἐπὶ 19ου αἰῶνος διὰ τοῦ Weismann καὶ Roux, καὶ δὴ κατόπιν κυρίως διὰ τοῦ Driecsh. Ὁ τελευταῖος οὗτος, κατορθώσας νὰ ἀποχωρίσῃ ἐντελῶς ἀπ' ἀλλήλων τὰ δύο κύτταρα ἢ εἰς μεταγενέστερόν τι στάδιον τῆς ἀναπτύξεως τὰ τέσσαρα ἢ ὀκτὼ τὰ προερχόμενα ἐκ τοῦ ἑνὸς ἀρχικοῦ ᾠαρίου θαλασσίου ἐχίνου, παρήγαγε δύο ἢ τέσσαρα ἢ ὀκτὼ ***τέλεια***, ἀλλὰ μικρότερα κατὰ τὸ μέγεθος ζῷα, ἀντὶ τοῦ ἑνός, ὅπερ θὰ ἐγεννᾶτο ἄνευ τῆς πειραματικῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Driesch. Καὶ τὸ ἀντίστροφον δὲ πείραμα, ἤτοι ἡ συνένωσις δύο ᾠαρίων εἰς ἕν, ἐπέτυχε πλήρως, γεννηθέντος ἑνὸς ἐχίνου

μεγαλυτέρου τοῦ συνήθους κατὰ τὸ μέγεθος. Ἐπειδὴ λοιπὸν διὰ τοῦ τεχνητοῦ τούτου ἀποχωρισμοῦ τῶν κυττάρων, τῶν παραχθέντων ἐκ τοῦ ἑνὸς ἀρχικοῦ, δὲν προῆλθον ἐνόργανά τινα ὄντα ἡμιτελῆ ἢ ἀτελῆ κατὰ τὰ 3]4 ἢ κατὰ τὰ 7]8, ἀλλὰ τέλεια, οὐδενὸς ὀργάνου ἐστερημένα, ἀνάγκη νὰ συμπεράνωμεν, ἀντιθέτως πρὸς ὅσα ἐδίδαξεν ὁ Weismann, ὅτι ***ἡ διαίρεσις τοῦ κυτταρικοῦ πυρῆνος δὲν ἔχει σημασίαν τινὰ εἰς τὴν γένεσιν τοῦ ἐνοργάνου ὄντος***· κατ' ἀκολουθίαν δὲ ***καταπίπτει ἡ θεωρία περὶ τῆς κατ' ἐξέλιξιν γενέσεως τῶν ὄντων.*** Ἀλλ' ὅμως εἶναι ***ἀνάγκη*** νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῷ ὠαρίῳ ὑπάρχει παράγων τις, ὅστις ρυθμίζει ἐν γένει τὴν πορείαν τῆς γ νέσεως καὶ τὴν συμμετρίαν τῶν μορφῶν. Ἐξέλιξις, νοουμένη ὡς βαθμιαία αὔξησίς τινος, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐξ ἀρχῆς ἐν σμικρῷ, ἀλλὰ πλῆρες, ἀποδεικνύεται κρατοῦσα μόνον εἰς δευτερεύοντα βιολογικὰ φαινόμενα· ***τοιαύτη ἐξέλιξις δὲν δύναται***, συμφώνως πρὸς τὰ προειρημένα, ***νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰ τῆς γενέσεως τῆς μορφῆς τῶν ἐνοργάνων ὄντων***· ὑπάρχει ἀναμφιβόλως ἐπιγένεσις, γένεσις ἐκ νέου μὴ προϋπαρχόντων ἐν σμικρῷ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ βαθμηδὸν αὐξανομένων. Ἐν τῇ γενέσει τῆς μορφῆς τῶν ἐνοργάνων ὄντων ἔχει βεβαίως κυρίαν σημασίαν τὸ μέρος, ἐν τῷ ὁποίῳ λαμβάνουν χώραν τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν προέρχεται ἑκάστη ἐπὶ μέρους μορφὴ (ὄργανον καὶ ἡ μορφὴ αὐτοῦ κλπ.). Ἡ μορφὴ λοιπὸν αὐτη τοῦ ἐνοργάνου ὄντος δὲν δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ φυσικοχημικῆς τινος κατατάξεως τῶν μορίων· διότι, πῶς λ. χ. ἡ μορφὴ μορίου τινὸς ἤθελεν ἑρμηνεύσει τὴν μορφὴν λέοντος τινός ;

Οὔτε δὲ ἐξωτερικοί, οὐδὲ ἐσωτερικοὶ ἐρεθισμοί, ὡς ἀποδεικνύεται πειραματικῶς, δύνανται νὰ ἑρμηνεύσωσι τὴν ἐν ὡρισμένῳ μέρει τοῦ ὀργανισμοῦ τέλεσιν ὡρισμένων γεγονότων.

Ἀλλ' ἴσως θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ μηχανήν τινα, ἥτις, τεθεῖσα ἅπαξ εἰς ἐνέργειαν, προκαλεῖ τὴν διαφόρησιν τοῦ ὀργανισμοῦ. Ἡ εἰκασία ὅμως αὐτη θὰ ἦτο πιθανή, ἐὰν συνέβαινε μόνον ὁμαλὴ ἀνάπτυξις, ἡ δὲ ἀφαίρεσις μερῶν ὡδήγει εἰς ἀποσπασματικὴν ἀνάπτυξιν, ὅπερ ὅμως, ὡς γνωστὸν ἐκ τῶν πειραμάτων, δὲν συμβαίνει. Τοὐναντίον τὰ βιολογικὰ πειράματα (ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Driesch καὶ τὰ ὑπ' ἄλλων γενόμενα ἀδύνατον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα· ὁ ἀναγνώστης ἂς ἀρκεσθῇ μόνον εἰς τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα)—ἀπέδειξαν, ὅτι ἀνάπτυξις εἰς ὅλον τι, οὐχὶ ἀτελές, ὃν γίνεται καὶ ἐὰν ἔκ τινων ὀργανισμῶν ἀφαιρεθῇ μέρος τι διάφορον κατὰ τὸ ποσόν, κατὰ τὴν θέσιν καὶ κατὰ τὴν κατεύθυνσιν. ***Ἡ εἰκασία ἐπομένως περὶ μηχανῆς τινος*** πρὸ τῶν πορισμάτων τῆς πειραματικῆς βιολογίας ***ἀποβαίνει παράλογος***, διότι μηχανή τις δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ ἡ αὐτὴ ἐάν τις ἀφαιρῇ ἐξ αὐτῆς μέρος ἢ ἐάν τις μετατοπίζῃ μέρη αὐτῆς.

Κατ' ἀνάγκην ὅθεν ***ὑπάρχει ἕτερόν τι, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ θεωρήσωμεν ὡς λόγον ἀποχρῶντα τῆς γενέσεως τῆς μορφῆς τοῦ ἀτόμου ἐν γένει.*** Ἀφοῦ αὐτη δι' οὐδεμιᾶς ὑποθέσεως, στηριζομένης ἐπὶ τῶν φυσικῶν καὶ τῶν χημικῶν παραγόντων, δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ γένεσις τῶν ὀργανικῶν μορφῶν δὲν εἶναι ἰδιαιτέρα τις κατάταξις ἀνοργάνων γεγονότων, ὅτι ἡ βιολογία δὲν εἶναι ἐφηρμοσμένη φυσικὴ καὶ χημεία, ***ἀλλ'*** ὅτι ***ἡ ζωὴ εἶναί τι καθ' ἑαυτό***, δυναμένη νὰ ἑρμηνευθῇ μόνον ***διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἰδιάζοντος παράγοντος, διαφόρου τῶν φυσικῶν καὶ τῶν χημικῶν παραγόντων***. Οὕτω λοιπὸν διὰ τῆς ἐξετάσεως πασῶν τῶν δυνατῶν ἑρμηνειῶν καὶ τῆς ἀποκλείσεως αὐτῶν πλὴν μιᾶς ***ἀπεδείχθη*** ἡ ἀλήθεια τῆς θεωρίας τῆς ζωτικῆς ἀρχῆς.

Τὸν ἰδιάζοντα τοῦτον παράγοντα τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἀποκαλεῖ ὁ Driesch ***ἐντελέχειαν***. Αὕτη, οὖσα κατ' ἔντασιν ποικιλία, εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐν τόπῳ ποικιλίας, ἡ ὁποία δὲν προϋπῆρχεν, ἀναφαίνεται δὲ κατὰ τὴν γένεσιν τῶν μορφῶν.

Καίτοι ἡ ἀπόδειξις αὐτη τῆς αὐτονομίας τῆς ζωῆς εἶναι ἀπολύτως πειστική, ὅμως δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς αὐτὴν ὁ Driesch, ἀλλὰ παραθέτει καὶ ἄλλας. Ταύτας δὲ δὲν δυνάμεθα ἢ συντομώτερον νὰ παραθέσωμεν ἐφεξῆς.

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΕΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗι ΕΣΠΕΡΙΑι

1.—ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ

Γ

Δ') Παιδαγωγικὴ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὡς ἤδη εἴπομεν, ἡ παιδαγωγικὴ αὐτη θεωρία συνδυάζει πάσας τὰς λοιπάς. Μία τῶν κυριωτέρων αὐτῆς ἀπαιτήσεων εἶναι ὁ προσανατολισμὸς πρὸς ὡρισμένα ἰδανικά. Αἱ ἀντικειμενικαὶ ἀξίαι δέον νὰ γίνωσι κτῆμα τοῦ ὑποκειμένου. Ἐν τῇ παιδαγωγικῇ ἀξίαν ἔχουσι μόνον ἐκεῖναι ἐκ τῶν ὄψεων ἢ πλευρῶν τοῦ πολιτισμοῦ, αἵτινες ἐνέχουσι μορφωτικὴν δύναμιν.

Αἱ μέθοδοι, ἃς μεταχειρίζεται ἡ παιδαγωγικὴ αὐτη θεωρία, εἶναι :

1) Ἡ ψυχολογικὴ (ἐξελικτικὴ καὶ παιδαγωγικὴ ψυ-

χολογία). Βάσις αὐτῆς εἶναι ἡ προϋπόθεσις ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ ἑνιαῖόν τι ὅλον, πεπροικισμένον διὰ παραστάσεων, ἐκ τῶν ὁποίων μορφοῦνται, τῇ ἐπενεργείᾳ τῆς ἀγωγῆς, τὰ συναισθήματα καὶ ἡ βούλησις. 2) Ἡ ἰδεαλιστικὴ μέθοδος. 3) Ἡ νοολογικὴ (ἧς μία ὄψις εἶναι ἡ κοινωνιολογικὴ) καὶ 4) Ἡ ἱστορικο-συστηματική.

Ἡ παιδαγωγικὴ θεωρεῖται ὡς μία τῶν ἐπιστημῶν· τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἡ παιδαγωγικὴ ἦτο τέχνη τις καὶ πρᾶξις, διεδέχθη ἡ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς θεωρίας καὶ τοῦ συστήματος, ἑπομένως ἡ ἐποχὴ τῆς ἐπιστημονικῆς παιδαγωγικῆς.

Οἱ σπουδαιότεροι ἀντιπρόσωποι τῶν παιδαγωγικῶν τούτων θεωριῶν εἶνε ὁ Wilhelm Rein (Kulturwissenschaftliche) καὶ ὁ Eduard Spranger (geisteswissenschaftliche Pädagogik). Ἀμφότεροι στηρίζονται ἐπὶ τῶν ψυχολογικῶν καὶ παιδαγωγικῶν θεωριῶν τοῦ Herbart καὶ τοῦ Filler. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀκολουθεῖ ταῖς θεωρίαις ταύταις ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἐξαρχόπουλος.

Ἐν τῷ παιδαγωγικῷ τούτῳ συστήματι ἡ λέξις ἀξία ἐνέχει ψυχολογικήν, ἅμα δὲ καὶ ἀντικειμενικὴν ἔννοιαν (τὸ ἀγαθόν). Ἡ θεωρία τῆς μορφώσεως ἔχει τρεῖς πλευράς: 1) Ἀξιολογικὴν (διάφοροι πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ πρὸ παντὸς ἀξίαι). 2) Ψυχολογικὴν (εἰδολογικὴ μόρφωσις) καὶ 3) Τελεολογικὴν (ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας).

Ὑλικὸν τῆς μορφώσεως εἶναι αἱ διάφοροι ὄψεις τοῦ πολιτισμοῦ, οὗτινος ἑκάστη ὄψις ἔχει ἰδιάζουσαν μορφήν. Ὁ παῖς δέον διὰ τοῦ σχολείου νὰ καταστῇ ἱκανὸς ὅπως ἐννοήσῃ τὸν πολιτισμὸν καὶ δυνηθῇ βραδύτερον νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν λαμβάνομεν ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ ἐκεῖνα μόνον τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν φύσιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς. Σημειωτέον ὅτι διὰ τοῦ πολιτισμοῦ ἐννοοῦσιν οὐ μόνον τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτηθεισῶν γνώσεων ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ (ἐπιστῆμαι, τέχναι κλπ.), ἀλλὰ καὶ τὴν βαθμιαίαν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ διακανονισμῷ τῶν κοινωνικῶν του σχέσεων (οἰκογενείας-κοινωνίας, λαὸς-κράτος, ἀνθρωπότης). Ἐὰν παίρδωμεν τὴν δευτέραν ταύτην ὄψιν τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς πράττει ὁ κομμουνισμός, τότε ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν βαρβαρότητα. Ὁ παῖς ἑπομένως δέον πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ κατανοήσῃ ποία εἶναι ἡ θέσις του ἐν τῇ οἰκογενείᾳ καὶ τῷ κοινωνικῷ συνόλῳ.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία		Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2	Κυρ. Β' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΣτ'	Ε'	βαρὺς
	9	Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΖ'	Στ'	πλ. δ'
	16	Κυρ. Δ' Λουκᾶ (Ἁγ. Πατέρων)	Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	23	Κυρ. Στ' Λουκᾶ	Ἰακώβου Ἀποστ.	Η'	β'
	3	Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'

Σπουδαιοτάτην ἐν τῷ συστήματι τούτῳ θέσιν κατέχει ἡ θρησκεία ἥτις θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν σημαντικωτέρων παραγόντων τῆς ἀγωγῆς. «Αἱ θρησκευτικαὶ δυνάμεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν πρέπει νὰ παραμεληθῶσιν ἐν τῇ ἀγωγῇ. Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ παιδαγωγικὸς σκοπὸς παραμεριζομένης τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγης; Τὸ νὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ μόνον παράγοντος οὐχὶ δὲ συγχρόνως καὶ ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ, θ' ἀπετέλει σπουδαίαν παραγνώρισιν τῆς ἀξίας καὶ σημασίας, ἣν ἔχει ἡ θρησκεία διὰ τὸν ἄνθρωπον» (Rein). «Δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν, γράφει ὁ αὐτὸς Rein, ὅτι ἀνωτέρα τις δύναμις συνδέεται πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, ἐργασίαν καὶ πρόοδον καὶ ὅτι μόνον ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ δυνάμεθα ν' ἀποκτήσωμεν βαθυτέραν τινὰ κατανόησιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, γαλήνην καὶ εἰρήνην. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο. Ἡ θρησκευτικὴ πεποίθησις εἶναι μόνη εἰς θέσιν νὰ παράσχῃ εἰς τὴν ἠθικὴν προσπάθειαν τὸ ἀποτελεσματικώτερος ὑποστήριγμα».

Τὰ σπουδαιότερα συγγράμματα τοῦ Rein εἶναι:

System der Pädagogik im Grundriss· ἔκδ. ε' 1912.

Enzyklopädisches Handbuch der Pädagogik (10 τόμοι). ἔκδ β' 1909 κ. ἑ.

Die nationale Einheitschule in ihrem äusseren Aufbau beleuchtet ἔκδ. γ' 1919.

Grundriss der Ethik· ἔκδ. ϛ' 1920.

Τοῦ δὲ Spranger:

W. v. Humboldt und die Humanitätsidee. 1909.

Lebensformen· ἔκδ. δ' 1924.

Das humanistische und das politische Bildungsideal im heutigen Deutschland. 1916

Kultur und Erziehung· ἔκδ. β' 1923.

Gedanken über Lehrbilbung. 1920.

Psychologie des Jugendalters. 1924 (μεταφρασθὲν καὶ εἰς τὸ ἑλληνικόν· [σημ. Ε. ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. Λούβαρι]).

Ἐν Βερολίνῳ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ ἐν Ρωσίᾳ.

Ἐν προηγουμένῳ τῆς «Ἐκκλησίας» φύλλῳ δημοσιεύσαντες τὴν ἐκ Μόσχας διαβιβασθεῖσαν ἡμῖν «Δήλωσιν» τῆς Τοποτηρητείας τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου ἐπέσχομεν νὰ ἐκφράσωμεν κρίσεις περὶ αὐτῆς ἐφ' ὅσον ἠγνοοῦμεν τὰς συνθήκας τῆς ἐν τῇ πατριαρχικῇ ρωσικῇ ἐκκλησίᾳ ἐπελθούσης σημαντικωτάτης ταύτης μεταβολῆς. Μερὶς τοῦ ἔξω τῆς Ρωσίας ἐκκλησιαστικο-θρησκευτικοῦ τύπου, ἐστερημένη καὶ αὐτὴ πληροφοριῶν ἐκεῖθεν, ἐδυσκολεύθη νὰ ἐξηγήσῃ τὸ κολοσσιαῖον συμβάν, ἐξέφρασεν ὅμως τὴν ὑπόνοιαν περὶ ὑποβολιμαίου τῆς «Δηλώσεως», ἐφ' ὅσον ὑπάρχει τὸ προηγούμενον τῆς δῆθεν διαθήκης τοῦ ἀποθανόντος πατριάρχου Τύχωνος. Ἀλλ' ἡ «Δήλωσις» διεβιβάσθη ἡμῖν παρ' ἐπισήμου Ἀρχῆς, πρόσωπον δὲ κατ' αὐτὰς ἀφικόμενον ἐκ Μόσχας καὶ δυνάμενον νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἀνεκοίνωσε πρὸς ἡμᾶς ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον τῆς Τοποτηρητείας οὐ μόνον εἶνε γνήσιον, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ θλιβερὸν τῆς ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῶν Σοβὲτ καταστάσεως σύμπτωμα, μαρτυροῦν ὁπόση μὲν τυραννικὴ πίεσις ἀδιάλειπτος ἀσκεῖται ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, πόσον δ' ἐπὶ τέλους ἐκάμφθη καὶ ἡ εὐσταθὴς μέχρι τοῦ νῦν στάσις τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῶν συστηματικῶν ἐκβιασμῶν τοῦ Μπολσεβισμοῦ.

Ἐπίσημοι ὁμολογίαι.

Ὅσα ἄλλοτε ἀπηχήθησαν ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐξ ἀνταποκρίσεων ἐκ Μακεδονίας περὶ διαδόσεως τοῦ κομμουνισμοῦ μεταξὺ τῶν μαθητῶν βλέπομεν σήμερον ἐπιβεβαιούμενα κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἀντιληφθέντος τὰ πράγματα ἐπιτοπίως κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην μετάβασιν. Καὶ ἀνεκοινώθη μὲν ἁρμοδίως ὅτι θὰ ληφθῶσι τὰ προσήκοντα μέτρα, ἀλλ' εἶνε εἰς ἄκρον θλιβερὸν ὅτι ταῦτα δὲν ἐλήφθησαν προληπτικῶς ἵνα μὴ παρίσταται σήμερον ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρῶμεν τὴν θεραπείαν νόσου ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφεθῇ νὰ ἐκδηλωθῇ. Ἀλλὰ τὸ μελαγχολικώτερον πάντων εἶνε τὸ ἐνδογενὲς τοῦ σχολικοῦ κομμουνισμοῦ, διότι εἶνε πλέον ὑπ' αὐτῶν τῶν κομμουνιστῶν ἐκπαιδευτικῶν διαρρήδην ὡμολογημένον, ὅτι πλεῖστοι διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἤτοι ὑπὸ τοῦ δημοσίου μισθοδοτούμενοι, προάγουσι κατὰ τὸν ἐμφανέστερον καὶ προκλητικώτερον τρόπον τὸν κομμουνισμὸν μεταξὺ τῶν μαθητικῶν τάξεων, καὶ οὕτω εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς πρωτοφανοῦς ἀντινομίας τῆς ὑπὸ ἀστικοῦ κράτους, ἤτοι κράτους ἀντικομμουνιστικοῦ, μισθοδοσίας κομμουνιστῶν ὑπαλλήλων πρὸς ὑπονόμευσιν αὐτοῦ. Ποῦ γῆς δύνανται τοιαῦτα πράγματα νὰ συμβαίνωσι;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ μανία τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν Μοναστηριακῶν κτημάτων δὲν ἐφείσθη οὐδὲ τοῦ περιβόλου τῆς Μονῆς Πετράκη, διότι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ περιβόλῳ τοῦ κήπου τῆς Μονῆς οἱ ἀνάπηροι ἀξιωματικοί, εἰς τοὺς ὁποίους παρεχωρήθη ὁ χῶρος ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων, ἔκτισαν οἰκίας. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι ὁλόκληρος ὁ χῶρος ἐν τῷ ὁποίῳ εὑρίσκονται τὰ νῦν κτίρια τῆς Μονῆς ἔμελλε διὰ διαγράμματος σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν νὰ κηρυχθῇ ὡς ἀναδασωτέον ἄλσος! Εὐτυχῶς διὰ δραστηρίων ἐνεργειῶν κατέστη δυνατὸν διὰ διατάγματας τῆς 18ης Σ]βρίου ἐ. ἔ., δημοσιευθέντος ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τεῦχ. Α'. ἀριθ. 195 τῆς 16ης Σ]βρίου ἐ. ἔ., νὰ τροποποιηθῇ τὸ σχέδιον τῆς πόλεως καὶ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ὁ χῶρος τῆς Μονῆς Πετράκη.

—Τὴν 18 λήξαντος ἐν Αἰγίνῃ, ὅπου κατὰ τὸ θέρος τοῦτο ἱδρύθη ὑπὸ τῶν Οὐνιτῶν σχολὴ πρὸς παραθερισμὸν μαθητριῶν, ὁ λαὸς ἐξηγέρθη κατὰ τῶν Οὐνιτῶν καὶ ἀπεδοκίμασεν αὐτούς, διότι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀντιφθισικῆς ἑταιρείας εἶχεν ἀναθέσει τὴν διεξαγωγὴν ἐράνου εἰς τὴν οὐνίτιδα Φωτιάδου, ἥτις ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ πᾶσαν ἐπέμβασιν εἰς τὸν ἔρανον.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ μεταβὰς εἰς Λαμίαν ὡς Ἔξαρχος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεων ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μακρὰν ἔκθεσιν διὰ τὰ λαβόντα χώραν εἰς τὴν ἐκεῖ Ἐκκλησ. προπαρασκευαστικὴν σχολήν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διὰ συνοδικοῦ γράμματος ἀπαντῶν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας πρὸς συγκρότησιν Τοπικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνόδου διὰ τὸ ἡμερολόγιον, ἐξέφρασε μὲν θλῖψιν «ἐκ τῆς προελθούσης ἐν τῷ ἁπλῷ καὶ σαφεῖ ζητήματι τοῦ ἡμερολογίου διαφόρου γνώμης καὶ στάσεως μεταξὺ τοῦ καθ' ἡμᾶς καὶ τῶν λοιπῶν τριῶν σεπτῶν πατριαρχικῶν θρόνων», ἀνεκοίνωσεν ὅμως ὅτι ἡ Ἐκκλησία ΚΠόλεως εἶνε ἠναγκασμένη νὰ δηλώσῃ ἀδελφικῶς, «ὅτι κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν εἰς τὴν σύνοδον ταύτην, ἥτις ἐκρίθη ἀναγκαία πρὸς τὴν αἰσίαν τῶν πραγμάτων ἐν ταῖς αὐτόθι ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις διευθέτησιν ὡς πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν διαρρύθμισιν οὐδεὶς συντρέχει λόγος ἵνα συμμετάσχωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀρκεῖ δὲ ἵνα μέρος εἰς αὐτὴν λάβωσι μόνον ἀντιπρόσωποι τῶν ἐκκλησι-

ὧν τούτων, ἐπιζητοῦντες καὶ ἐξευρίσκοντες διὰ τῆς κοινῆς ἐν Συνόδῳ συσκέψεως τὸν κρείττονα ὡς πρὸς αὐτὰς τρόπον διευθετήσεως». Ἡ ἀπάντησις ἐπάγεται. ὅτι «τὸ ἐφ' ἡμῖν, ὑπολαμβάνομεν ὅτι ὁμοίας ἔχονται γνώμης καὶ αἱ λοιπαὶ ἐφαρμόζουσαι ἤδη τὸ διωρθωμένον ἡμερολόγιον ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι» καὶ ὅτι ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι «τὸ ζήτημα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τὴν γενικὴν αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν ὄψιν τυγχάνει ἤδη παγίως καὶ ὁριστικῶς λελυμένον, οἱαδή τις δὲ ἀνασκάλευσις καὶ ἀναθεώρησις τῶν κατ' αὐτὸ ἐν συναθροίσεσι νέα μόνον σκάνδαλα καὶ ζημίας δύναται ἵνα ἐπενέγκῃ».

Διὰ τοῦτο καὶ δηλοῖ «ὅτι εἰς τὴν οὕτω συνερχομένην αὐτόθι περὶ τοῦ ἡμερολογίου σύνοδον ἡμεῖς οὐ θεωροῦμεν δυνατὸν οὐδὲ ὀφείλομεν μετασχεῖν».

—Ἐκ τῶν ἀνακρίσεων τῶν γενομένων ἐν Ρόδῳ ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν ἀρχῶν περὶ τὴν ἀπόπειραν δολοφονίας κατὰ τοῦ μητροπ. Ρόδου κ. Ἀποστόλου ἐξηκριβώθη ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς τὸ ἀναγραφὲν περὶ ἐνοχῆς τοῦ ἡγουμένου Ἀρταμίτου παπᾶ-Σάββα Μανιάτη, διότι οὗτος ἀπὸ χρόνου ἱκανοῦ πρὸ τῆς ἀποπείρας παραμένει ἐν Ἀθήναις. Ἐπίσης διεπιστώθη ὅτι οὔτε καθῃρημένος ἱερεὺς εἶνε ὁ δράστης, ὡς ἀνέγραψαν τὰ ἰταλικὰ φύλα. Ἕνεκα τοῦ πολλοῦ ἀριθμοῦ τῶν πυροβολισμῶν συμπεραίνεται ὅτι οἱ δολοφόνοι ἦσαν πλείονες τοῦ ἑνός, ὑπάρχουσι δὲ ἐνδείξεις ὅτι τὸ κίνημα ἦτο ὠργανωμένον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Τὴν Ἐκκλησίαν Ἐσθονίας, διὰ τόμου ἀνακηρυχθεῖσαν αὐτοκέφαλον ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου τῷ 1923, ἀποτελοῦσι πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξοι ἐνορίαι, αἵτινες περιλαμβάνονται ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἐσθονικῆς Δημοκρατίας. Εἶνε κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ κράτους, αἱ δὲ σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὴν δημοκρατίαν εἶνε καθωρισμέναι ὑπὸ τοῦ τῷ 1925 ψηφισθέντος νόμου περὶ ἐνοριῶν καὶ ναῶν. Τὰ τῆς ἐκκλησίας ὑπάγονται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἐκκλησίας ρυθμίζονται ὑπὸ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ψηφισθέντος τὸ 1926, εἰδικὸς δὲ κανονισμὸς ρυθμίζει τὰ τῶν ἐνοριῶν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποτελουσῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐνοριῶν συμποσοῦται εἰς 154, οἱ δὲ ἀποτελοῦντες αὐτὰς πιστοὶ ἀνέρχονται εἰς 20.900. Ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ εἶνε ὁ μητροπολίτης καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ προεδρευομένη ἱεραρχία· τὴν σύνοδον ἀποτελοῦσιν ὁ μητροπολίτης, οἱ ἐπίσκοποι, τρεῖς κληρικοὶ καὶ 3 λαϊκοὶ ἐκλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἱεραρχίας. Ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει δύο ἐπαρχίας : τὴν ἐπαρχίαν Ρέβελ καὶ τὴν τῆς Νάρβης· εἰς τὴν πρώτην ἀνήκουσι 125 ἐνορίαι (ἐσθονικαί), εἰς δὲ τὴν δευτέραν 29 (ρωσικαί). Ὁ μητροπολίτης Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ πρωθιεράρχης τῆς Ἐσθονικῆς Ἐκκλησίας, κυβερνᾷ τὴν ἐπαρχίαν Ρέβελ, φέρει δὲ τὸν τίτλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ρέβελ καὶ πάσης Ἐσθονίας. Ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ ἐκκλησιαστικῇ διακονίᾳ διατελοῦσιν 26 πρωθιερεῖς, 80 πρεσβύτεροι, 10 διάκονοι καὶ 84 ψάλται· πᾶσαι αἱ ἐνορίαι, πλὴν τριῶν, ἔχουσι τοὺς ναούς των.

Τὴν ἐπαρχίαν Νάρβης διοικεῖ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Νάρβης καὶ Ἰζμπόρσκης Εὐσέβιος, περιλαμβάνει δ' αὕτη 12 πρωθιερεῖς, 12 ἱερεῖς, 11 διακόνους καὶ 29 ψάλτας.

Ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐσθονικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουσι δύο μοναί, ἡ τῆς Πετσέρσκης ἀνδρῴα καὶ ἡ τῆς Κουρεμιάε γυναικεία.

Παρὰ τῇ ἱ. συνόδῳ ὑπάρχει τμῆμα ἐκδοτικὸν πρὸς ἔκδοσιν βιβλίων καὶ φυλλαδίων θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ χαρακτῆρος ὡς καὶ τῶν λειτουργικῶν βιβλίων, ἐν ἐσθονικῇ δὲ γλώσσῃ ἐκδίδεται καὶ θρησκευτικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νέα Ζωή». Ἡ θεολογικὴ μόρφωσις παρέχεται ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ ἐν τῇ πόλει Ταρτοῦ (Γιοῦριεφ) πανεπιστημίου, περιλαμβανούσῃ εἰδικὸν ὀρθόδοξον τμῆμα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἐν Σερβίᾳ ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων ἡ ἐπίσημος ἐν τοῖς ἁγίοις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας συναρίθμησις τοῦ σέρβου ἡγεμόνος Στεφάνου Λαζάρεβιτς, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πέντε ἑκατονταετηρίδων ἀπὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ. Τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν ἡ ἱερὰ σύνοδος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἶχεν ἤδη λάβει ἀπὸ τοῦ 1911.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἐν τῇ θέσει Μετόχιον μία οἰκία μετὰ τῆς περιοχῆς αὐτῆς γενησομένην τῆς δημοπρασίας ἐν Τριπόλει τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν ἀρξομένην τῇ 10 π μ. καὶ λήγουσαν τῇ 12 τῇ Μ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρύσσει ὅτι, ἐκτίθενται πρὸς ἐκποίησιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τριάκοντα (30) αἶγες παλαιαὶ καὶ δύο τράγοι ἐπίσης παλαιοὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 77. ἐ. ἔ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὑρισκομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Ἐλασσῶνος ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου Ἐλασσῶνος, τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδίκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυᾶς τῇ 17ην Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καστρίου Διακηρύττει ὅτι ἐκθέτει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν εἰς διετῆ ἐνοικίασιν τῶν χειμερινῶν βοσκησίμων γαιῶν τῆς Μονῆς ἐν τῇ θέσει περιοχῇ τῆς Μονῆς καὶ Σφακοτοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 9ῃ Ὀκ)βρίου ἐ. ἔ. ἐν τῇ Κωμοπόλει Καστανιᾷ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ης π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καστορίου κ. Σπυρίδωνος Παυλάκου καὶ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Καστορίου

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως μὲν οἱ ἐν θέσει Ἀράχοβα περιφερείας Ἄρμπουνα ξηρικοὶ ἀγροί, τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν θέσει Σταφιδάλωνα Αἰγίου ἐλαιόδενδρα μετ' ἅλωνος καὶ κατεστραμμένης σταφιδαμπέλου, μονοετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἐλαιόκαρπος ἐφετεινῆς ἐσοδείας τῶν ἐν Διακοπτῷ ἐλαιοδένδρων, διετοῦς δὲ ἐνοικιάσεως ἐν θέσει Μπεΐχιον ἀγροὶ μετ' ἐλαιοδένδρων, ἀμυγδαλῶν κλπ. τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 1ην, 8ην καὶ 15ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ.—12ην μεσημβρινὴν ἑκάστης ἡμέρας ἐν Μαζεΐκοις, Αἰγίῳ καὶ Ἀχαΐᾳ. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται διὰ μὲν τοὺς ἐκποιουμένους ἀγροὺς δρχ 300 κατὰ στρέμμα, διὰ δὲ τὰ ἐνοικιαζόμενα ἐλαιόδενδρα κλπ. Αἰγίου δραχ. 200 καὶ ὀκαδ. ἐλαίου 30 ἐτησίως, διὰ τὸν ἐλαιόκαρπον Διακοπτοῦ ἐφετεινῆς ἐσοδείας ὀκαδ. ἐλαίου 300, διὰ δὲ τοὺς ἀγροὺς ἐν Μπεϊχίῳ δραχμ. 2,000 ἐτησίως. Ὅροι συγγραφῆς ὑποχρεώσεων παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν δημοπρασιῶν Συμβολαιογράφοις. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίας Λαύρας τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀγγελοκάστρῳ Ἱ. Μ. τοῦ Παντοκράτορος Αἰτωλία διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν ἐκποίησιν τριῶν οἰκοπέδων μεθ' ἑνὸς ξυλίνου οἰκίσκου τῆς Ἱ Μονῆς κειμένων τῇ Κοινότητι Ἀγγελοκάστρου γνωστῶν ὁρίων, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 27 Μαρτίου 1923 Νομοθ. διατάγματος (περὶ δημοπρασιῶν ἐκποιήσεως ἀκινήτων κτημάτων Ἱ. Μονῶν). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται κεχωρισμένως δι' ἕκαστον οἰκόπεδον, τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἐνώπιον τοῦ συμ)φου Αἰτωλικοῦ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας, Οἰκονομ. Ἐφόρου καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ 10 - 12 π μ. ἐν Αἰτωλικῷ. Ἐπίσης κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον καὶ ἐνώπιον τῶν ἀναφερομένων Ἀρχῶν ἐνεργηθήσεται δημοπρασία πλειοδοτικὴ πρὸς ἐκποίησιν πεντήκοντα (50) ὀκάδων ἐρίων ἐφετεινῆς παραγωγῆς ἐκ τῶν προβάτων τῆς Μονῆς. Οἱ ὅροι εὑρίσκονται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱ Μονῆς καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ Αἰτωλικῆς. Ἐν τῇ Ἱ Μονῇ Παντοκράτορος τῇ 15 Σ)βρίου 1927.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γέροντος Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὀκταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ξηροχωρίου κείμενα διάφορα μικρὰ κτήματα τῆς Μονῆς Γέροντος συμφώνως μὲ τοὺς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης τῆς Κοινότητος Ἱστιαίας καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν δύο χιλιάδων (2000) δι' ἐτήσιον ἐνοίκιον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ξηροχωρίου Ἐμμανουὴλ Ἀλεξανδρίδου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐν Ξηροχωρίῳ τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης ἐν Λίμνῃ καὶ Ξηροχωρίῳ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γέροντος τῇ 15 Σε)βρίου 1927.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 —Ἀθῆναι